

какъ пламна, само на стотина крачки отъ ханчето една стара куха върба... Пламна и освѣти ханчето и полето...

— Богъ да прости чичо Добри!.. — пръвъ продума ханджията, щомъ позна Дѣлчо и майка му. — Ама бива ли въ такова време?... И сами!.. Елате, елате на сухо!.. Свалете мокритѣ дрехи... Ето ви сухи чергици!

Бурята вѣнъ ревѣше. Сухата върба горѣше.

— И Господъ жали за добрия човѣкъ. Ето, запали свѣщъ за чичо Добри, Богъ да го прости! — рече ханджията и се прекръсти.

— Богъ да го прости! — казаха мнозина и се прекръстиха.

Ханджията се разшета, сложи по маситѣ хлѣбъ и сирене и каза:

— Хайде всички да хапнемъ каквото далъ Господъ...

Започнаха да вечерятъ. Добри и братчето му бѣха гладни доста, та хапнаха и тѣ. Майка имъ и тя прегълна нѣколко залъка заедно съ сълзитѣ си.

А дъждътъ още плющѣше вѣнъ. Нощта бѣ черна, злокобна нощъ. Никой не смѣше да мръдне. Дѣлчо нѣколко пѣти поглежда навѣнъ. Ханджията му каза:

— Кжде ще вървите въ такова време? Пѣтъ имате още цѣли шестъ часа!.. Нека премине бурята, нека съмне, ще ви дамъ моята кобилка и вървете.

Дѣлчовото братче започна да клюма глава, да дрѣме, па сложи глава на скута на майка си. Майка му го уви съ чергицата и го пригърна. Дѣлчо, както седѣше на стола, почна и той да дрѣме. Майка му уви и него съ чергата, па наведе глава надъ децата си и зарони тихо сълзи...

Когато Дѣлчо се събуди, вѣнъ се зазоряваше. Дъждътъ бѣ спрѣлъ.

Ханджията приготви кобилата си. Дѣлчо се качи, на самаря, сложиха предъ него братчето му и тръгнаха.

Следъ малко се съмна. Слънцето изгрѣ пакъ засмѣно и весело, както всѣки день. Птичкитѣ пѣеха радостни... Изъ полето се понесе веселъ глъчъ и смѣхъ... Екнаха и жетварски пѣсни...

А Дѣлчо и майка му бързаха... Бързаха да стигнатъ на погребение.